

Sygn. akt II CSK 89/06

**WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 30 sierpnia 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Marek Sychowicz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Maria Grzelka

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa B. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B.
przeciwko Samodzielnemu Publicznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej -
Wojewódzkiemu Szpitalowi Specjalistycznemu w L.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 30 sierpnia 2006 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 22 września 2005 r.,

oddala skargę kasacyjną.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 22 września 2005 r. Sąd Apelacyjny zmienił wyrok Sądu Okręgowego w P. z dnia 6 października 2004 r. w ten sposób, że zasądził od pozwanego – Samodzielnego Publicznego ZOZ - Wojewódzkiego Szpitala Specjalistycznego w L. na rzecz powódki – „B.” Spółka z o.o. w B. kwotę 184 157,16 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 22 lutego 2003 r. oraz kosztami procesu tytułem zwrotu ceny zapłaconej przez powódkę poprzednikowi prawnemu pozwanego (Wojewódzkiemu Szpitalowi Zespolonemu) za nabytą wierzytelność. Według poczynionych ustaleń – co wynika z prawomocnego wyroku wydanego w sprawie wytoczonej przez powódkę dłużnikowi zbytej wierzytelności (Skarbowi Państwa – Wojewodzie [...]) – wierzytelność ta nigdy nie istniała. W tej sytuacji Sąd Apelacyjny nie podzielił poglądu wyrażonego w sprawie przez Sąd pierwszej instancji, że podstawą prawną roszczenia powódki stanowią przepisy o rękojmi za wady prawne i że roszczenie to, stosownie do art. 576 k.c. wygasło wobec upływu roku od chwili, kiedy powódka dowiedziała się o istnieniu wady. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, wobec zastrzeżenia w § 9 pkt 3 umowy przelewu wierzytelności, że cedent zobowiązany jest do zwrotu cesjonariuszowi ceny zapłaconej za nabytą wierzytelność w razie, gdy wierzytelność okaże się sporną lub nienależycie udokumentowaną, powództwo jest uzasadnione na podstawie art. 471 k.c.; roszczenie powódki, jako związane z prowadzeniem działalności gospodarczej, podlega przedawnieniu trzyletniemu (art. 118 k.c.), ale termin tego przedawnienia nie upłynął.

Wyrok wymieniony na wstępie zaskarżył w całości skargą kasacyjną pozwany. Podstawę skargi stanowi naruszenie prawa materialnego, a to art. 471 k.c. przez niewłaściwe zastosowanie, art. 556 § 2 w zw. z art. 576 § 1 k.c. przez niezastosowanie i art. 118 k.c. przez błędne zastosowanie. Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wbrew zapatrywaniu skarżącego przepisy o odpowiedzialności z tytułu rękojmi nie wyłączają możliwości zastrzeżenia w umowie sprzedaży odpowiedzialności sprzedawcy za szkodę doznaną przez kupującego na skutek wady prawnej rzeczy sprzedanej. Zawarcie takiego postanowienia, jak w § 9 pkt 3 umowy przelewu wierzytelności zawartej pomiędzy powódką a poprzednikiem

prawnym pozwanego, nie jest w świetle zasady swobody umów (art. 353¹ k.c.) wyłączone.

Według ugruntowanego poglądu, wyrażonego na tle art. 566 i 574 k.c., naprawienia szkody doznanej z powodu wady rzeczy nabytej można żądać na zasadach ogólnych (art. 471 k.c.), niezależnie od podstaw odpowiedzialności z tytułu rękojmi za wady rzeczy sprzedanej (zob. np. uchwały Sądu Najwyższego: z dnia 7 sierpnia 1969 r., III CZP 120/68, OSNCP 1970, nr 12, poz. 218, z dnia 30 stycznia 1970 r., III CZP 102/69, OSNCP 1970, nr 10, poz. 176 i pkt 18 uchwały Pełnego Składu Izby Cywilnej i Administracyjnej z dnia 30 grudnia 1988 r., III CZP 48/88, OSNCP 1989, nr 3, poz. 36). Dlatego utrata uprawnień z tytułu rękojmi za wady prawne w następstwie upływu terminu przewidzianego w art. 576 § 1 k.c. nie powoduje utraty roszczenia odszkodowawczego przysługującego powódce i to bez względu na to, czy roszczenie takie wprost przewidziane zostało w umowie z poprzednikiem prawnym pozwanego.

Skarżący, zarzucając naruszenie art. 118 k.c., nie podważa stanowiska wyrażonego w zaskarżonym wyroku, że roszczenie odszkodowawcze dochodzone w sprawie przez powódkę jest związane z prowadzeniem działalności gospodarczej, a zatem ulega trzyletniemu przedawnieniu i że termin tego przedawnienia nie upłynął.

Z przytoczonych względów skarga kasacyjna nie ma uzasadnionych podstaw, wobec czego podlega oddaleniu (art. 398¹⁴ k.p.c.).